

den van de scenische variaties op het thema slapeloosheid. De inzet van het muzikale heeft dan wel weinig te maken met haar inherente kwaliteiten. De kinderen maken van de intermezzo's gebruik om een babbeltje te slaan, zodat de aandacht weer aangescherpt is wanneer Sebastiaan terug de aandacht opeist.

Van Bach tot Miles

Binnen de wereld van de klassieke muziek heb je een merkwaardig fenomeen. De concerten die filharmonische orkesten soms voor kinderen geven worden vaak volgestopt met het allerlichtste wat de wereld van de klassieke muziek te bieden heeft. De grens van het classicisme wordt daarbij bijna enkel overgestoken, als het om programmamuziek gaat. Waarom figuren als Mozart of Telemann kinderen meer zouden aanspreken dan hedendaagse muziek is een nog onbeantwoorde vraag. Interessant als bewijsmateriaal dat een grote verscheidenheid aan muzikale stijlen op de betrokkenheid van kinderen kan rekenen is bijvoorbeeld *Het Recital* van Het Gevolg. De diversiteit aan fragmenten, gekozen uit heel verschillende stijlperiodes, die Koen Daelemans en Katrine Druyts op een virtuose manier presenteren, is hier zeer groot en blijkt ook kleuters te kunnen boeien.

Ook Bernard van Beurden blijft voor *Repelsteel* een heel eigentijds idioom volgen. Hij zegt hierover het volgende: 'Ik heb vroeger heel veel met kinderen en muziek gewerkt en ontdekt dat het er niet veel toe doet wat voor taal je gebruikt, als kinderen maar het gevoel hebben dat het over hen gaat en over hun wereld, dan kunnen ze heel veel talen verstaan.'

Zingen en acteren

Het is en blijft een moeilijke onderneming om muziek te ensceneren. Eenvoudigweg omdat muziek en de muzikale uitvoering vaak andere wetten stellen dan diegene die bij theater worden gehanteerd. Alleen al door de technische en fysieke eisen die zingen stelt, is goed zingen moeilijk te verzoenen met wat van een acteur wordt gevraagd. Zangers inschakelen in scenische bewegingen is daarom geen sinecure. De soms tergend statische operagestiek is in een kindertheatervoorstelling alleszins uit den boze. In *Repelsteel* worden de zangers, vanuit hun rol in de voorstelling, vaak prachtig ingeschakeld. Ze staan ergens, lopen langzaam ergens naartoe, nooit geforceerd en toch sterk.

Al lijden ook hier de zangers soms een beetje aan hetzelfde 'kindertheatersyndroom', dat Katrine Druyts in *Het Recital* plaagde: de soms te duidelijke intentie iets speciaal voor kinderen te willen doen.

In *De Opera* krijgen de zangers wél de taak om gestalte te geven aan een personage, iets waar ze niet in slagen. Eigenlijk trekt alleen Eric Wouters als Populescu zich aardig uit de slag. De enige overigens die zijn rol op de eerste plaats als acteur en minder als zanger moet waarmaken. De andere figuren blijven vaag en met weinig reliëf. Je voelt als toeschouwer niet echt met wie je te maken hebt. De flauwe acteerstijl van Rolande Van der Paal als vrouw van de dictator en van Joris Bosman als 'de tenor' komt haast regelrecht uit een soap met een dito amoureuze verhaaltje.

Kwaliteit van de muziek

Het kindertheater experimenteert volop met muzikale middelen. Spijtig genoeg gaat deze zoektocht ook gepaard met verkeerde keuzes. De medewerkers aan eenzelfde voorstelling zitten niet steeds op dezelfde golflengte omwille van hun diverse achtergronden. Vaak ligt voor de verschillende disciplines, die in een productie tot een sluitend geheel moeten komen, de lat niet even hoog. In *De Opera* bijvoorbeeld is de prestatie van verschillende zangers en instrumentisten eerder zwak. Doordat heel de voorstelling geënceneerd is als een repetitie voor een opera, lijkt het bijna alsof men de vaak chaotische en ongecontroleerde uitvoering in alle ironie probeert goed te praten. Een van de problemen bij deze productie is dat er te weinig rekening wordt gehouden met de mogelijkheden van sommige uitvoerders. Ze hebben niet allen de kwaliteiten om solistisch interessant werk te leveren. In die zin lijkt ons de keuze van Van Beurden beter te begrijpen. Als je geen overtuigende solisten hebt, zet je ze in als ensemble waarbinnen ze perfect functioneren.

Het pianospel van Hans Wellens in *Mijnheer Bach!* blaakt niet steeds van respect voor de componist die hij vertolkt. Dat hij tussen enkele flarden *Goldberg-varianties* een paar softe improvisaties inlast, versterkt dat vermoeden nog. Als je dan in *Tocatta* van Rosas enkele dagen later Jos Van Immerseel eveneens Bach hoort spelen, dan weet je dat er een wereld van verschil is tussen de muzikale kwaliteiten die de topgezelschappen in

het volwassenencircuit eisen en wat voor kinderen wordt getolereerd.

Hoewel het volwassenentheater meer en meer beroep doet op muzikanten en componisten die voor hun collega's-acteurs niet moeten onderdoen, is het kindertheater dit euvel nog niet ontgroeid. Dat het inschakelen van een muzikanten-team budgettaire gevolgen heeft is duidelijk. Maar soms lijkt het alsof de muzikale kwaliteit echt te weinig prioriteit geniet. Of moeten kinderen zich laten charmeren door een valse en slordige viool of een schreeuwerig stemgeluid?

Wouter Van Looy
en Véronique Rubens